Казка

Коли люди стали ненавидітися і теряли людське серце, тоді зійшов ангел доброти на землю.

Тепле літонько розкошувало на землі. Людська праця, засіяна навесні, доспівала на потіху працьовникам.

Уквітчаний добродійним вінцем, ангел станув на просторій ниві багача. Вона аж стогнала під тягарем буйних плодів управленої ріллі. Побіч неї тягнувся вузенький кусник поля, що приналежав до вбогої людини. На ньому було майже пусто. Засіяне збіжжя зниділо, зрудавіло на безплодній глині. Звідки ж убогому управити свою ріллю, чим йому добре її обробити, коли в нього нічого немає?

І глянув ангел на ниву вбогого, і сумно йому стало. Він взяв із свого вінця синю, як облак, цвітку і засадив її на полі багача.

— Цвітко,— сказав він,— ти пригадуй багачеві, щоб не забував на вбогого.

То проговорив і полетів вгору, високо...

Цвітка в одну мить розрослася по всіх багацьких полях. І здивувалися багачі, коли її увиділи. Вони чогось добріли на її вид.

А вбогі прозвали її н е з а б у д ь к о ю.